

Arrest

nr. 287774 van 19 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 januari 2020. Op 7 januari 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 februari 2021 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 25 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [T. M. Y.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U verklaart geboren te zijn in de 11de maand van 1381 (omgezet naar de westerse kalender januari/februari 2003) in het dorp Nangalam in de Pech vallei van het district Manogai (Pech Dara) van de provincie Kunar. U volgde les in een huiskamer in uw dorp en volgde ook koranlessen in de moskee. Uw vader werd enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gedood. Uw moeder woont bij haar broer in het dorp Darikhar in het district Manogai samen met uw zus en twee broers.

U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Uw vader werkte als ontmijner voor een organisatie. Hij deed dit al vele jaren. Naast ontmijnen gaf hij ook les aan andere ontmijners. De organisatie werkte samen met buitenlanders in Afghanistan. Hij kwam normaal gezien elke avond naar huis. Op een avond, toen uw vader thuis was, kwamen de taliban langs en hebben ze hem meegenomen. De taliban doodden hem. Vier dagen na zijn dood ging u naar de moskee en werd u zelf meegenomen door 4 talibanleden. U werd drie dagen door hen vastgehouden. Ze sloegen u en zeiden dat u religieuze lessen zou moeten gaan volgen en jihad doen. De tweede dag ging u hiermee akkoord. De derde dag brachten ze u naar een kamer waar zich nog twee andere jongens bevonden. Die dag brak er een gevecht uit tussen de taliban en een tegenpartij en konden jullie ontkomen. Jullie vroegen hulp aan een onbekende man. Hij wees jullie op een vrachtwagen die jullie kon vervoeren. U slaagde er vervolgens in om terug te keren naar uw dorp Nangalam. Toen u thuiskwam was uw moeder opgelucht en begon ze te wenen. Uw oom langs moederszijde was toen ook in uw huis en er werd besloten dat u met hem diende mee te gaan naar zijn huis. U bleef er een dag en de volgende dag sprak uw oom met een van zijn vrienden en regelde hij uw vertrek uit Afghanistan. U verliet Afghanistan en reisde via Iran naar Turkije en Griekenland. Vervolgens reisde u verder naar Zweden. Op 9 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in Zweden in. Op 17 december 2017 werd uw verzoek definitief geweigerd. U verliet Zweden en reisde via Denemarken naar België. Op 6 januari 2020 kwam u hier aan en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van de Dublinakkoorden vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken overname van uw verzoek aan Zweden, dat dit aanvaardde. U bleef echter in België waardoor België verantwoordelijk werd voor verder behandeling van uw verzoek.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een taskara van uw vader (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van uw vader zijn paspoort (uitgereikt in 2002), drie werkbadges van uw vader (uitgereikt tussen 1993-2008), een dreigbrief van de taliban, en nog enkele documenten over uw vader zijn werk (uitgereikt tussen 1994 en 2009).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 4). Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 20 januari 2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 24,4 jaar een minimumleeftijd is. U blijft echter na deze vaststelling vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 4). Reeds eerder werd er bovendien door de Zweedse autoriteiten vastgesteld dat u meerderjarig was (zie dossier Zweden in administratief dossier). U deed er bovendien uw asielerzoek onder een andere naam, [Y. T.], naar eigen zeggen omdat u van de betekenis van dat woord [T.] hield (CGVS p. 4). Het is echter onduidelijk waarom u er niet uw werkelijke

identiteit opgaf. Dient hierbij nog te worden vermeld dat u aanvankelijk op DVZ aangaf pas recent (een viertal maanden voor aankomst) vertrokken te zijn uit Afghanistan, en u pas na confrontatie met uw vingerafdrukken in Zweden en Denemarken toegaf inderdaad al eerder een asielprocedure te hebben doorlopen in Zweden (zie Verklaring punt 10, 24). Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en eerdere asielverzoeken en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de algehele geloofwaardigheid van uw asielverzoek.

Verder moet worden opgemerkt dat uit uw asiels dossier opgevraagd aan de Zweedse autoriteiten blijkt dat u daar andere verklaringen heeft afgelegd over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan en uw vrees bij terugkeer (zie administratief dossier). Hoewel u daar ook aanhaalde dat het werk van uw vader als ontmijner aan de basis ligt van de problemen met de taliban zijn uw verklaringen daar over de gevolgen voor u en uw familie niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u hier aflegde. Zo verklaarde u in Zweden dat de taliban naar uw huis kwamen op een moment dat u niet thuis was (u was in het huis van uw oom) en uw vader meegenomen hebben. Er wordt geen melding gemaakt van het feit dat uw vader daarna vermoord zou zijn door de taliban, u verklaarde er enkel dat hij werd ontvoerd door de taliban (zie dossier Zweden p. 5/15, 6/15, 7/15). Op het CGVS verklaarde u dat de taliban met uw vader hadden gesproken en u zich in een andere kamer bevond toen ze naar uw huis kwamen. Vervolgens zouden ze hem meegenomen hebben (CGVS, p. 18, 21). U was dus thuis op dat moment. Nadat ze uw vader meenamen zouden ze hem gedood hebben (CGVS, p. 18). Er dient te worden vastgesteld dat dit toch een opmerkelijk andere versie van de vermeende vervolgingsfeiten is. Het vervolg van deze problemen vertoont nog meer discrepanties tussen beide asielverzoeken. Zo verklaarde u in Zweden dat uw zus naar het huis van uw oom kwam waar u verbleef, en u vertelde dat de taliban tegen uw moeder hadden gezegd dat ze u te pakken wilden krijgen anders zouden ze u onthoofden. U bleef enkele dagen ondergedoken bij uw oom en vertrok vervolgens uit Afghanistan (zie dossier Zweden, 6/15). Echter verklaarde u op het CGVS iets totaal anders. Vier dagen na de moord op uw vader zouden de taliban u onderweg van de moskee meegenomen hebben en drie dagen vastgehouden hebben. Na drie dagen kon u ontsnappen. U keerde naar huis terug en verborg zich vervolgens bij uw oom. Een dag later verliet u Afghanistan (CGVS, p. 18). Het hoeft geen betoog dat dit een beduidend andere voorstelling van de feiten is, hoewel u verklaarde op het CGVS dat u in Zweden dezelfde verklaringen had afgelegd (CGVS, p. 28). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig op de helling te staan. Daar komt nog bij dat u niet eenduidig bent in uw verklaringen omtrent uw familiesamenstelling: in Zweden verklaarde u drie kleinere broers en twee zussen te hebben (zie dossier Zweden, p. 8/15), maar in België spreekt u slechts over één zus en twee broertjes (CGVS, p. 15). Dat u zelfs over dergelijke zaken als uw familiesamenstelling andere verklaringen aflegt ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid des te meer. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient en verklaart een nood te hebben aan bescherming omwille van een gegronde vrees kan men verwachten dat die persoon overal, in elk land, dezelfde redenen en hetzelfde relaas vertelt. Dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat de Zweedse autoriteiten al oordeelden dat u niet aantoonde dat u persoonlijk geviséerd werd in Afghanistan en bij terugkeer problemen zou ondervinden met de taliban (zie dossier Zweden, p. 21/17, 22/17, 30, 31).

De ongeloofwaardigheid van uw huidige verklaringen wordt nog versterkt door onderstaande vaststellingen. U kan immers amper iets zeggen over de verschillende documenten die u neerlegt over het werk van uw vader. Zo blijkt dat een deel van de documenten van Pakistan komen maar schijnt u daar niks over te weten (CGVS, p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming die documenten neerlegt ter staving van zijn verzoek mag men verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt. Dat u hier in gebreke blijft tast uw geloofwaardigheid verder aan. Bovendien kan u geen enkel document van na 2008 neerleggen over het werk van uw vader, en legde u zelfs twee opleidingscertificaten neer die dateren uit de periode 1998/1999, toen de taliban overigens ook aan de macht waren in Afghanistan. Daarnaast kan u niet echt zeggen op welke manier uw vader werd bedreigd. U wist pas later dat hij een dreigbrief kreeg en denkt dat hij mogelijk ook werd gebeld (CGVS, p. 19). Wanneer uw vader de dreigbrief kreeg kan u niet zeggen, hoewel u stelt dat dit de enige dreigbrief was (CGVS p. 7).

Het feit dat de taliban u zouden hebben willen rekruteren is bovendien geheel niet geloofwaardig. Vooreerst heeft u over enige ontvoering en poging tot rekrutering door hen niks gezegd in Zweden. Daarnaast blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, zoals u zelf ook aangeeft (CGVS, p. 20), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt

eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders tekort hebben, het eisen van strijders is dan ook het laatste redmiddel van de taliban. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Eveneens blijkt uit specifieke landeninformatie dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en/of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. i.c. is dit niet het geval. U werd door niemand anders dan de taliban die u zouden ontvoerd hebben gevraagd om zich aan te sluiten (CGVS, p. 21). Onderling werd er tussen de jongeren ook niet over de taliban gesproken (CGVS, p. 21). Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd, zeker sinds 2015. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee door de mullah werd gezegd dat de jihad verplicht was maar dat u en de andere jongens hier geen aandacht aan schonken omdat jullie te jong waren (CGVS, p. 20). Bovendien werd u thuis niet aangemoedigd om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 20). Hier komt nog bij dat uit het medisch onderzoek blijkt dat u veel ouder dan 18 jaar bent.

Gezien voorgaande vaststellingen kan er evenmin aan uw ontvoering door de taliban veel geloof worden gehecht. U kan bovendien over deze ontvoering en vasthouding zelf maar weinig vertellen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats, zo beweerde u (CGVS, p. 23). U slaagde er echter wel in om van die onbekende plaats naar huis terug te keren. U ontmoette immers een onbekende man die u en de andere jongens die ontsnapt waren heeft geholpen. Hij stelde geen vragen en jullie hebben hem niks verteld. U kon meerijden met een kleine vrachtwagen maar hebt noch aan de persoon die jullie hielp, noch aan de chauffeur gevraagd waar jullie eigenlijk waren (CGVS, p. 24). Nochtans vertelde u die man dat jullie verloren gelopen waren (CGVS, p. 25).

Op de onbekende plaats waar u was vastgehouden zouden de taliban u hebben proberen overtuigen om naar de madrassa te gaan om lessen te volgen, iets waar u na weinig overtuiging mee instemde (CGVS, p. 23). U zat samen met twee andere jongens opgesloten maar kan geen verder informatie over hen geven. Toen u samen met hen in een kamer kwam te zitten vroeg u hun naam niet. U stelt slechts hun naam te kennen doordat de taliban hem riepen. U kan zich de namen echter niet meer herinneren. U weet dat deze jongens uit Kunar kwamen maar van waar ze precies zijn weet u niet. Echter zaten ze samen met u in de auto die jullie meenam om te ontkomen aan de taliban (CGVS, p. 24). Het is tevens opmerkelijk dat de taliban u, nadat ze zoveel moeite deden om u te ontvoeren, zomaar lieten ontsnappen omdat er in de omgeving werd gevochten, zeker aangezien jullie daar met 3 mogelijke rekruten aanwezig zouden geweest zijn.

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Toen u nog in Afghanistan was zijn de taliban u niet meer komen zoeken (CGVS, p. 26). Wat er na uw vertrek is gebeurd kan u niet zeggen. De taliban zou wel naar de dorpen komen maar ze zouden niet naar uw huis geweest zijn (CGVS, p. 26). U verklaart eerst dat u na uw vertrek geen contact had met uw familie om dit te vragen (CGVS, p. 26). Echter bent u in België wel opnieuw in contact gekomen met uw familie (CGVS, p. 8). Vervolgens verklaarde u dat uw moeder niks wilde zeggen over eventuele problemen om u niet ongerust te maken (CGVS, p. 26). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u wel inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming en dat u hier zelf ook naar vraagt.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen voor een gedwongen rekrutering omwille van het werk van uw vader, die als ontmijner zou gewerkt hebben. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging

in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10 februari 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De taskara waarvan u zegt dat deze van uw vader is toont hoogstens zijn identiteit aan en voegt verder niks toe aan uw asielmotieven. Zoals reeds hierboven uiteengezet kan u over de overige documenten van uw vader weinig tot niks zeggen en dient daarnaast te worden opgemerkt dat ze dateren van ten laatste 2009 en dus zijn tewerkstelling op het moment van uw vermeende vertrek (rond 2015) niet aantonen. Evenmin kan uit deze documenten worden afgeleid dat uw vader effectief problemen kende met de taliban. De handgeschreven dreigbrief kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Daarnaast is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale

individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de

taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In het verzoekschrift beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen van 31 januari 1967, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het hoorrecht zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: artikel 41 Handvest), van het beginsel van non-refoulement vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel verklaart verzoeker te volharden in de verklaringen die hij afgelegd heeft bij de commissaris-generaal en verklaart dat de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen in Zweden te wijten zijn aan het feit dat er daar geen tolk Pashtou beschikbaar was. Bovendien haalt verzoeker aan dat hij psychologische opvolging diende te volgen in Zweden.

Vervolgens stelt de verzoeker aangaande “het recht gehoord te worden zoals omvat in artikel 41 van het Handvest” dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd bij het Commissariaat-generaal op 10 februari 2021. De machtsovername door de taliban in Afghanistan gebeurde in augustus 2021. Deze

ingrijpende gebeurtenis heeft ertoe geleid dat de commissaris-generaal de beslissingen voor Afghanen heeft opgeschort van augustus 2021 tot februari 2022. Indien deze gebeurtenis als zo ingrijpend wordt beschouwd, verbaast verzoeker zich erover dat hij niet werd gehoord over verdere ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan na de machtsovername door de taliban. Dit getuigt niet van een zorgvuldig handelen door het Commissariaat-generaal. Minstens had aan verzoeker een schriftelijke uitnodiging kunnen worden gestuurd met de vraag om eventueel bijkomende of nieuwe elementen over te maken aan het Commissariaat-generaal, alvorens de bestreden beslissing te nemen. *“Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.”* Indien verzoeker persoonlijk zou zijn gehoord met betrekking tot de machtsovername door de taliban, had hij wel degelijk nieuwe verklaringen kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

In een volgende onderdeel, aangaande *“het profiel van de verzoeker als ‘verwesterd’ door de ogen van de Taliban”*, betoogt verzoeker dat hij al sinds januari 2020 in België is en al zeven jaar in Europa verblijft. Verzoeker verblijft aldus in wat volgens de taliban *“ongelovige landen”* zijn, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. De bestreden beslissing hield hier geen rekening mee. Enige motivering hieromtrent, de situatie van *“terugkeerders”*, ontbreekt. Evenmin is er actuele informatie hierover terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker vraagt om een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees voor vervolging. Hij stelt, onder verwijzing naar meerdere arresten, algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan gezien hij deel uitmaakt van een risicogroep, namelijk personen die als verwesterd gepercipieerd worden door de taliban. Hij stelt dat zelfs louter een lang verblijf in een Westers land *ipso facto* problematisch is bij terugkeer. Verzoeker stelt dat zijn vrees voor de taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 gegrond is aangezien er onduidelijkheid heerst over hoe de taliban reageren op personen die terugkeren uit het Westen. De behandeling van afgewezen asielzoekers door de taliban is wel degelijk een pertinent element bij de beoordeling van een mogelijke terugkeer. De bestreden beslissing toont niet aan dat verzoeker hiervoor geen vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst ook naar het ‘non-refoulement-beginsel’ dat een kernprincipe is in het internationale mensenrechtencontentieux. Dit beginsel zit vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. De draagwijdte van dit verdragsartikel geldt voor elke vorm van verwijdering of overbrenging van personen, ongeacht hun status, wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat de terugkeerder bij terugkeer het risico loopt op onherstelbare schade als gevolg van foltering, mishandeling of andere ernstige schendingen van de mensenrechtenverplichtingen. Als inherent element van het verbod op foltering en andere vormen van mishandeling, wordt het beginsel van non-refoulement gekenmerkt door zijn absolute karakter zonder enige uitzondering. In dit opzicht is de werkingssfeer van dit beginsel krachtens de relevante verdragen inzake mensenrechten ruimer dan die van het internationale vluchtelingenrecht.

Vervolgens gaat de verzoeker in op zijn nood aan subsidiaire bescherming. In een eerste onderdeel *“wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”* zet verzoeker uiteen dat hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er nagenoeg geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend. Het nieuwe beleid inzake de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en een verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht hebben kunnen claimen.

Er geldt bij een verzoek om internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en de commissaris-generaal (artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet). Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast. De commissaris-generaal dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en hij moet nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. De bestreden beslissing stelt dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moet worden aangetoond waaruit blijkt dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer.

Verzoeker wijst in dit kader op het feit dat hij reeds twee jaar verblijft in wat volgens de taliban *“een niet-moslim land”* is (en al sinds 2015 in Europa) en aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als ‘verwesterd’ (zie supra). Dit is een persoonlijke omstandigheid die voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker stelt dat de hierboven reeds aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de

toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing houdt hiermee echter geen rekening, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In een tweede onderdeel “*wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet*” betoogt verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of mensonterende behandeling of bestraffing. De bestreden beslissing beschrijft hier voornamelijk de socio-economische situatie, doch gaat niet in op de preciaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten die stellen dat er sprake is van grove mensenrechtenschendingen door het huidige talibanbewind. De bestreden beslissing verliest de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog. Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is wel degelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, volgens verzoeker. De bestreden beslissing motiveert dat de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan niet is te wijten aan gedragingen van actoren of een opzettelijk handelen, maar dat deze veeleer blijkt uit de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Echter bereikt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau, waardoor verzoeker bij een terugkeer zal terechtkomen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken toe:

- RVV van 31/03/2022 met rolnummer 270 813;
- UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- EASO COI Query, “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 ;
- Nansen rapport 2021/11;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’*”, juni 2021;
- EASO “*Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*”, januari 2022;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022;
- “*The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*” ;
- UNHCR, “*POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN*”, augustus 2021;
- “*The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines*”;
- Human Rights Watch, “*Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive*”, 29 oktober 2021 ;
- Amnesty International, “*New alliance to protect human rights in Afghanistan*” ;
- Persartikel Al Jazeera;
- World Food Program at a glance;
- World Food Program Afghanistan, 17 maart 2022;
- Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17 maart 2022;
- WFP, “*Afghanistan Food Security Update*”, februari 2022;
- Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough*”, 17 maart 2022;
- Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan;
- “*Humanitarian Needs Overview Afghanistan*”, januari 2022.

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 10 mei 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

De verwerende partij neemt in haar nota met opmerkingen weblinken op naar volgende rapporten:

- “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, maart 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 1 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

4.2. Op 9 maart 2023 legt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarmee zij volgende bijkomende stukken aanbrengt om haar verwestering te staven:

- Attest van deelname aan taalcoaching;
- Attest van regelmatige inschrijving voor taalcoaching;
- Loonfiches.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze hij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten wegens problemen met de taliban. Zijn vader zou als ontmijner gewerkt hebben voor een organisatie. Hij werd door de taliban meegenomen en gedood. Hierna werd ook verzoeker meegenomen en vastgehouden door de taliban, maar verzoeker zou erin geslaagd zijn te ontsnappen. Hierna is verzoeker uit Afghanistan gevlucht. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

7.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een aantal documenten voor: de taskara van zijn vader, een kopie van het paspoort van zijn vader, drie werkbadges van zijn vader, een dreigbrief van de taliban en nog enkele documenten over het werk van zijn vader. Samen met de aanvullende nota legde verzoeker ook nog volgende documenten neer: een attest van deelname aan taalcoaching, een attest van regelmatige inschrijving voor taalcoaching en loonfiches.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Zowel de taskara van verzoekers vader als de kopie van zijn vaders paspoort kunnen enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van zijn vader. Deze wordt echter in deze stand van zaken niet betwist.

De werkbadges van zijn vader alsook de andere documenten met betrekking tot diens werk, tonen aan dat verzoekers vader werkzaam is geweest bij verschillende organisaties van de Verenigde Naties en zullen verder besproken worden onder punt 7.3.3..

De dreigbrief heeft slechts een beperkte bewijswaarde. Er kan immers op geen enkele manier worden vastgesteld dat deze brief effectief door de taliban is opgesteld en dat deze werden afgeleverd bij de plaatselijke moskee. De bestreden beslissing motiveert hierover op pertinente wijze het volgende:

“De handgeschreven dreigbrief kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Daarnaast is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).”

De loonfiches die verzoeker neerlegt, tonen enkel aan dat hij tewerkgesteld is in België en zullen verder onder punt 7.4.3. besproken worden. Ook de attesten van deelname en regelmatige inschrijving voor taalcoaching zullen besproken worden onder punt 7.4.3.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken, meer bepaald dat hij als gevolg van het werk van zijn vader gevisieerd werd door de taliban en hierdoor door de taliban gezocht werd. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van verzoeker terecht dat:

- geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde minderjarigheid, aangezien uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij gebleken is dat verzoeker een minimumleeftijd had van 24,4 jaar op 20 januari 2020 en dat er bovendien ook reeds door de Zweedse asielinstanties vastgesteld werd dat verzoeker meerderjarig was. Desondanks blijft verzoeker volharden in zijn verklaringen. Daarenboven heeft verzoeker in Zweden een verzoek tot internationale bescherming ingediend onder een andere naam.

Ten slotte trachtte verzoeker ook zijn eerdere asielverzoeken te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid.

- dat verzoeker voor de Zweedse asielinstanties andere verklaringen afgelegd heeft over de redenen van zijn vertrek dan in België. Hoewel verzoeker daar ook het werk van zijn vader als ontmijner aanhaalde als oorzaak van zijn problemen, legde hij over de gevolgen ervan geheel andere verklaringen af. Zo zou hij niet thuis geweest zijn op het moment dat de taliban naar zijn huis kwamen en maakte hij geen melding van het feit dat zijn vader vermoord werd. Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met wat verzoeker bij de Belgische asielinstanties verklaarde. Ook over zijn ontvoering door de taliban legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Waar hij in Zweden verklaarde dat ze tegen zijn moeder gezegd zouden hebben dat ze hem te pakken gingen krijgen of hem anders zouden onthoofden, verklaarde hij in België dat hij onderweg naar de moskee door de taliban meegenomen werd, maar er na drie dagen in slaagde om te ontsnappen. Ook omtrent zijn familiesamenstelling legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

- verzoeker amper iets kan vertellen over de documenten die hij voorlegt met betrekking tot het werk van zijn vader. De documenten die hij voorlegt dateren bovendien allemaal van voor 2008. Daarnaast kan hij ook niet concretiseren hoe zijn vader door de taliban bedreigd werd.

- het geheel niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden hebben willen rekruteren. Verzoeker heeft hierover in de eerste plaats niets vermeld bij de Zweedse asielinstanties. Verder strookt dit ook niet met de algemene informatie die voorhanden is over rekrutering door de taliban.

- er weinig geloof gehecht kan worden aan de ontvoering van verzoeker door de taliban. Hij kan hierover namelijk amper informatie geven; hij weet niet waar ze hem mee naartoe namen en kent de namen van de andere jongens met wie hij ontvoerd werd niet.

- verzoeker geen kennis heeft over wat er na zijn vertrek uit Afghanistan nog gebeurd is. Tijdens dat hij nog in Afghanistan verbleef zijn de taliban hem niet meer komen zoeken. Hij verklaart over het verdere verloop geen informatie te hebben omdat zijn moeder hierover niets aan hem wil zeggen om hem niet ongerust te maken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

7.3.2. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij volhardt in zijn verklaringen die hij afgelegd heeft bij het Commissariaat-generaal. Hij haalt aan dat er tegenstrijdigheden zijn met zijn verklaringen die hij deed in Zweden omdat er daar geen tolk Pashtu aanwezig was waardoor hij het persoonlijk onderhoud daar heeft moeten afleggen met een tolk Dari. Bovendien wijst verzoeker ook op zijn psychologische toestand die ervoor gezorgd zou hebben dat hij foutieve verklaringen afgelegd heeft in Zweden.

Verzoeker kan geenszins gevolgd worden in zijn betoog met betrekking tot de tolk die aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud in Zweden. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt namelijk dat er wel degelijk een tolk Pashtou aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud. Er wordt aan verzoeker gevraagd welke taal hij spreekt met de tolk, waarop hij 'Pashtou' antwoordt (vertaling notities van het persoonlijk onderhoud Zweden, p. 3). Bovendien werd er aan verzoeker gevraagd of hij de tolk verstond, waarop hij bevestigend geantwoord heeft (vertaling notities van het persoonlijk onderhoud Zweden, p. 1 en 3).

Voorts brengt verzoeker geen enkel medisch attest bij dat de aangehaalde psychologische problemen waarvoor hij opvolging gehad zou hebben in Zweden zou kunnen staven. Ten overvloede stelt de Raad vast dat hij ook geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zou kampen met psychologische problemen en dat hij hiervan doorheen de procedure bij de Belgische asielinstanties ook geen melding gemaakt heeft (zie beoordeling bijzondere procedurele noden).

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter volhardt in één versie van de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden, maakt deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om deze tegenstrijdigheid te verschonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3.3. Met betrekking tot het werk van verzoekers vader als ontmijner en het feit dat verzoeker stelt hierdoor een gegronde vrees voor vervolging te hebben, merkt de Raad op dat uit de beschikbare algemene informatie (meer bepaald EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023) blijkt dat er voor personen die als humanitair hulpverlener werken, waar ontmijnen volgens dit rapport onder gerekend wordt, inderdaad sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Dit hangt echter af van verschillende individuele omstandigheden zoals bijvoorbeeld geslacht en de aard van de activiteiten. Voor familieleden van deze personen wordt in de EUAA “Country Guidance” januari 2023 niet in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren en moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. De Raad kan deze analyse, in het licht van de beschikbare landeninformatie, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 71).

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft over de documenten die hij neerlegt met betrekking tot het werk van zijn vader: *“De ongeloofwaardigheid van uw huidige verklaringen wordt nog versterkt door onderstaande vaststellingen. U kan immers amper iets zeggen over de verschillende documenten die u neerlegt over het werk van uw vader. Zo blijkt dat een deel van de documenten van Pakistan komen maar schijnt u daar niks over te weten (CGVS, p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming die documenten neerlegt ter staving van zijn verzoek mag men verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt. Dat u hier in gebreke blijft tast uw geloofwaardigheid verder aan. Bovendien kan u geen enkel document van na 2008 neerleggen over het werk van uw vader, en legde u zelfs twee opleidingscertificaten neer die dateren uit de periode 1998/1999, toen de taliban overigens ook aan de macht waren in Afghanistan. Daarnaast kan u niet echt zeggen op welke manier uw vader werd bedreigd. U wist pas later dat hij een dreigbrief kreeg en denkt dat hij mogelijk ook werd gebeld (CGVS, p. 19). Wanneer uw vader de dreigbrief kreeg kan u niet zeggen, hoewel u stelt dat dit de enige dreigbrief was (CGVS p. 7).”* Gezien verzoekers beperkte kennis over deze documenten en het feit dat de voorgelegde documenten allemaal dateren van voor 2008, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij heden bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal vervolgd worden omwille van de tewerkstelling van zijn vader als ontmijner, des te meer er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas omwille van problemen met de taliban.

7.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van het feit dat hij als “verwesterd” bestempeld zal worden door zijn lange verblijf in België en dat zijn leven hierdoor in gevaar zou zijn.

In zoverre verzoeker hiermee doelt op een (gepercipieerde) verwestering, stelt de Raad het volgende.

7.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige

overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijkomen (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.4.3. *In casu* maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij reeds in 2015 uit Afghanistan vertrokken is en zich al iets meer dan drie jaar in België bevindt en reeds zeven jaar in Europa, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij betoogt dat hij zich geïntegreerd heeft in België en verwesterd is. Verzoeker brengt in de aanvullende nota attesten bij die aantonen dat hij Nederlandse les volgt en waarin een taalcoach bevestigt dat verzoeker bijzonder gemotiveerd is en een ‘ambassadeur’ van het taalproject is binnen het bedrijf. Verzoeker legt ook loonfiches neer waaruit blijkt dat hij in België tewerkgesteld is. De Raad erkent de inzet van verzoeker op zijn werk en zijn engagement om Nederlands te leren, zoals deze ook wordt beschreven door een taalcoach in het attest dat verzoeker voorlegt. Uit het loutere feit dat verzoeker arbeid verricht in België en Nederlandse taallessen volgt, kan echter niet worden afgeleid dat hij op zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt waardoor hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p.26). Bovendien merkt de Raad op dat de verzoeker nog steeds kennis van het Pashtu heeft, zo blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud waar een tolk Pashtu aanwezig was.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Verzoeker toont geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dit volstaat dus niet om te besluiten tot het aanwezig zijn van dergelijke elementen of gedragingen zoals hierboven vernoemd.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat het verblijf en ervaring van verzoeker in het Westen hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en

dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Wat betreft zijn betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert in het verzoekschrift echter geen individuele elementen aan die aantonen dat hij door een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij opnieuw gehoord moest worden na de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afgaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 10 februari 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift haalt verzoeker verschillende elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan in navolging van zijn verblijf in België en geeft aan dat hij verwesterd is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, werden deze elementen door de Raad onderzocht in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden liggen waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien verzoeker opnieuw gehoord was geweest. De elementen die de verzoeker aangebracht heeft werden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht.

In casu wordt dus vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Nu verzoeker niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

9.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. In de mate dat verzoeker aanvoert dat het artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS